

Анелия УЗУНОВА

- Г-н Янев, години наред манастирите на Атон са вашето вдъхновение. Какво се случва с вас, когато сте там?

- Моята работа е да пречупя през мисленето си духа на Света гора и да го предам на публиката. В изложбата ще има няколко картини, които ще покажат красивата архитектура и пейзажи. Но по-важно е да представя духа на Атон по начин, който ще събуди вътрешен диалог у посетителите на изложбата. Това се получи преди две години в Софийската градска художествена галерия и беше изключително. Хората стояха с часове пред картините, идваха по няколко пъти, водеха свои близки.

- С какво името „Тиха светлина“ продължава да е събирателно за творбите ви?

- Това всъщност е име на молитва, която се отправя при влизане. Сега имам и подзаглавие - „Ангели“. Когато споделих с епископ Сионий (ректор на Софийската

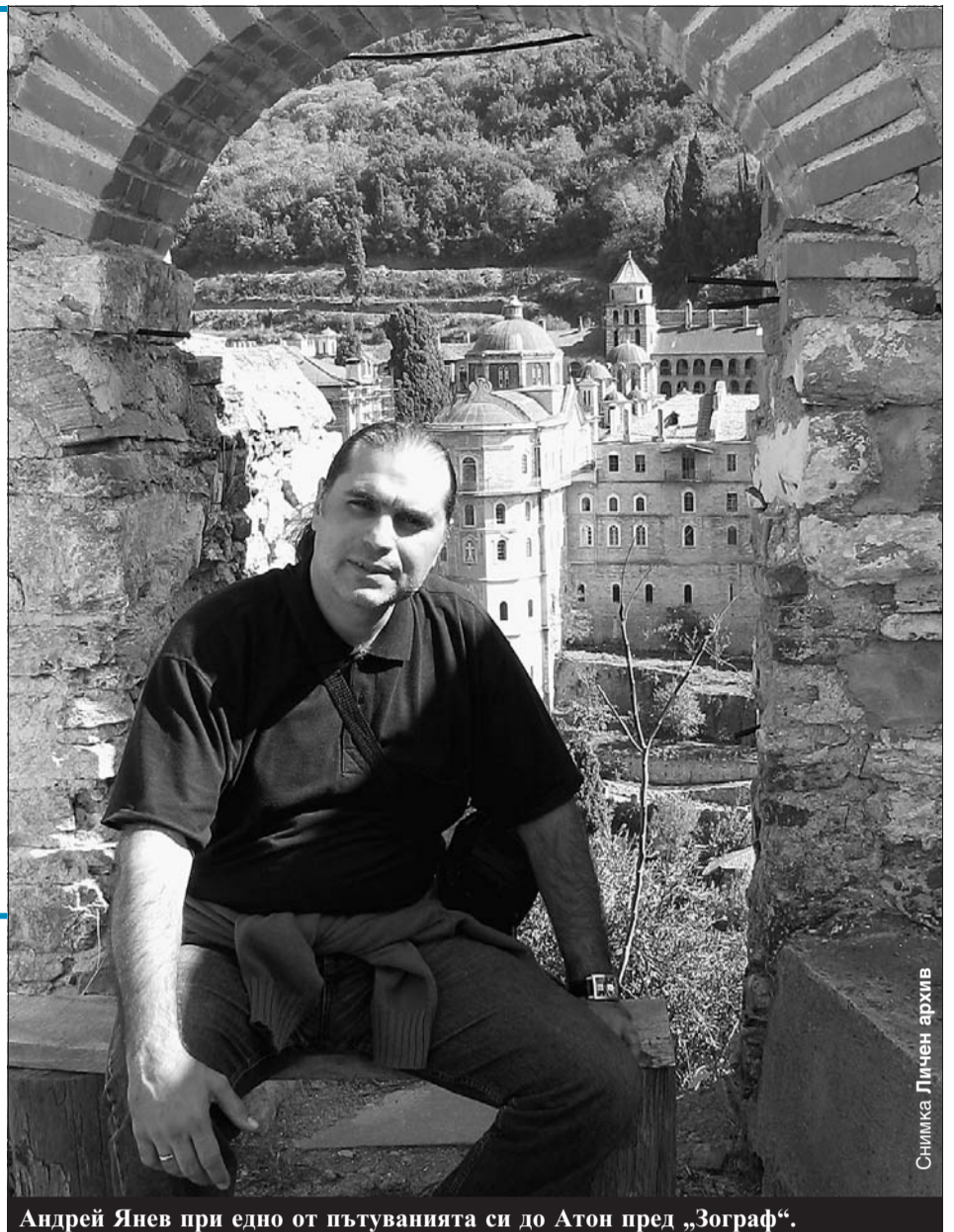
Художникът Андрей Янев ще покаже своите ангели в Пловдив. Техните портрети са част от изложбата му „Тиха светлина - ангели“, която ще бъде представена в Градската художествена галерия от 7 до 21 ноември. В експозицията ще видим над 40 творби, част от които бяха изложени преди две години в София. Янев продължава да се вълнува от темите за духовността и вярата. Картините му се раждат на Атон, след пътуванията му по проекта на Висшето училище по застраховане и финанси „Света гора и българската култура“ с ръководител проф. Мирослав Дачев.

През последните две години в артистичното семейство на Андрей и Дарина Яневи се родиха много нови творби, но най-голямата им радост е внукът Калоян (роден 2006 г.). На думите „баба и дядо“ творците, които неотдавна прехвърлиха 40-те, гледат като на „сериозна титла“.

се наложи над околните. На Света гора разбираш, че просто си част от нещо, което може да съществува и без теб. Важно е как ще живееш и какво ще допринесеш за цялото.

ти хора ми разказваха, че са усещали тяхното присъствие. И споделях това, без да знаят с какво се занимавам. Когато човек задава въпроси към самия себе си, а не директ-

Художникът Андрей Янев:

Андрей Янев при едно от пътуванията си до Атон пред „Зограф“.

Снимка: Личен архив

Ангелите са

духовна семинария - б. а.), той каза: „Ами да, когато си отива слънцето, се отваря входът на ангелите, защото вечер те идват да ни пазят“.

- Как ангелите населиха картините ви?

- Малко обръщаме внимание на тези безполови, безпристрастни и абсолютно верни служители в духовната йерархия. Те малко присъстват в нашите молитви, както често липсват и благодарността и прощката. Ние по-често се обръщаме директно към Бог и само искаме от него. Днес липсва добротата. Властта егото, устремено да

ОКОЛО МЕН

- Вярвате ли в свръхестествените сили?

- Не само вярвам, аз усещам, че ангелите са около мен непрекъснато. Особено осезаемо е тяхното присъствие на Света гора. Те са нашите пазители и посредници при общуването ни с Бога. Убеден съм, че и други „общуват“ с ангели. Когато започнах да ги рисувам, различни и непозна-

но, започват да ваят отговори.

- Какви са купувачите на картините ви?

- Картината, в която съм успял да вложа нещо, сама намира своя човек. Често споделят, че общуването с мои картини за тях е кътче спокойствие, което ги прави щастливи. Мой приятел реши да сложи „Спящи ангели“ в среда, в която се събират

повече хора, за да види въздействието ѝ. След няколко дни каза: „Изумително е, хората седят мълчаливо и гледат картината. Виждам, че тя е нещо, което провокира нуждата от индивидуална комуникация“. Тази случка за мен е оценка, че съм си свършил работата. Няколко от картините от предишната изложба заминаха за чужбина - Чехия, Австрия, САЩ, Франция. А една творба, без да бъде купена, пропътува целия свят. Нарича се „Прошка“ и беше публикувана в специализирани списания за изобразително изкуство и за религия в чужбина. Тя ще посреща посетителите на изложбата ми в Пловдив.

- Какво научихте от монасите в Атон?

- Общуването с тях ми носи радост и ми дава увереност. Това са смирени хора с много вътрешна сила. Когато им оставих своя картина, те се зарадваха, че тяхното място ме е вдъхновило. В Атон съм срещал и много други художници - българи, американци, хо-

ландци, гърци. В манастира Ватопед видях сериозна колекция не само от икони, но и от картини, подарени от съвременни творци, рисувани на Света гора.

- Как протичат дните ви там?

- Бил съм в Атон 9 пъти, оставам по 10-ина дни. Виждам красотата и директно я изобразявам. На място идват скиците, идеите, акварелите. Този мисловен процес ще покажа в следващата си изложба. Но там не бих могъл да създам цялостна творба, защото емоцията е много силна. Подвластен си на образите от стенописите и иконите. Трябва да се откъснеш, за да можеш да общуваш със собствения си свят.

- Една от темите в творчеството ви е морето. Каква е връзката между него и духовната вира?

- Водата е една от стихии, необходима за сътворението. Тя е безгранична и притежава своите тайнства. Това е мощна енергия, която идва оттам, откъдето идвам и

аз - от Бургас.

- Това бургаско море ли е магията, която ражда и възпитава многобройните таланти от града?

- Не бих го нарекъл магия. Там има пресичане на положителни енергии и родените в Бургас имат способността да разчитат техния код и да ги правят разбираеми за хората. Талантът е в това да се изразяваш просто, с малко средства да кажеш много и да събудиш въпроси, които да не свършват.

- Рисувате и стенописи, какви сюжети си избират клиентите ви?

- Съобразяват се с интериора. Само веднъж имах възможност да реша сам. Стенописът възпитава и затова е много отговорна работа. Веднъж получих поръчка за монументална работа, която трябваше да скрие вече нарисован стенопис отпреди 1989 г. Категорично отказах. Всеки документ на времето трябва да бъде запазен.

- Вие имате и музикална дарба. Научихте ли нещо от църковните песнопения?

- Започнах да си ги тананикам. Това обаче далеч не е църковното пеење, което познаваме. Веднъж слушах запис от Атон и помислих, че изпълнението е обработено допълнително, но когато присъствах на служба на живо, не можах да повярвам, че съм там. Все едно присъствах на концерт, който звучи великолепно и е специално за теб.

Рангел Вълчанов...

(Продължение от стр. 5)

Тези филми бяха и още са карнавални, луди, опаки, неорганизираны сякаш, отвлечени сякаш, недонаправени сякаш.

А всъщност материализираха предусещането на своя режисьор за един свят, в който старите авторитети и ценностни системи си отиват завинаги, но заблудите, илюзиите и грешките остават библиейски древни като лудата война в „Последни желания“ (1983), невъзможните бягства от компромисите на цивилизацията в „За къде пътувате“ (1986), красивото безумие на изкуството в „Немирната птица любов“ (1990), абсурдната смешност на смъртта „Фатална неж-

ност“ (1993). Обзалагам се, че и дилогията „А сега накъде“ (1988)/„А днес накъде“ (2008) след време ще бъде прочетена като един от най-точните портрети на времето, което живеем сега.

На празненството по случай 80-годишнината на Чърчил един фотограф изразил желание да го заснеме и на церемонията за неговата 100-годишнина. „Защо не, млади човече - отвърнал Чърчил. - Изглеждате ми напълно здрав.“

Стискай ни палци да сме живи и здрави за твоята стогодишнина, Рангеле! Бъди така любезен да стържеш и занаят пред в колективната ни съвест и да правиш каквото си знаеш. Харесва ни. Много. Затова те обичаме.